Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 712. Constantini Pap. Annus 5. Philippici Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

quam hæretici Imperatoris nomen, aut chartam, vel figuram ſolidi ſuſcipere, vnde nec eius effigies in Eccleſiā introducta eſt, nec eius nomen ad Miſſarum ſolemnia proferebatur: contigit vt Petrus quidā pro ducatu Romanæ vrbis Rauennam dirigeret præceptum, & pro eiuſmodi cauſa acciperet. Dumq; innotuiſſet, quod nomine hæretici ſua promotione idem Petrus fuiſſet potitus, zelo fidei accenſa magna pars populi Romani ſtatuerunt nullo modo hunc Ducem ſuſcipere. Et factum eſt, vt dum Chriſtophorus, qui erat Dux, ob hanc cauſam cum Agathone & ſuis hominibus concertarent, bellum ciuile exortum ſit, ita vt in via Sacra ante Palatium ſeſe committerent, & ex vtriuſq; partib. amplius, quam vigintiquinque viri plagarentur atque interirent, donec Pontifex mitteret Sacerdotes cum Euāgelijs & Crucibus Domini, ſicq; partes ſedarent: nam pars Petri ita anguſtiata, vt nulla illi eſſet ſpes viuendi. Verum ad Pontificis iuſſum pars alia (quæ & Chriſtiana vocabatur) receſſit, ſicq; defenſoris hæretici pars valuit Petri, ac ſic illa attrita recederet. hæc Anaſtaſ.

CONFLICTATIONES IN VRBE INTER DVCES.

Eadem de nomine hæretici Imperatoris exoſo & execrabili facto tradunt Beda, Paulus diaconus *a*, atque Ado Viennenſis *b*. Habes ex iiſdem, Romanam Rempublicā gubernari his temporib. ſolitam eſſe per Duces, qui mitterentur ab Imperatore. hinc & Romæ Ducatus dici cōſueuit, de quo dicendum erit inferius. Porro has altercationes Romæ vſq; ad obitum Philippici perdurasse, quæ poſt hæc ſubijcit Anaſtaſius, docent.

a Paul. diacon. l. 6. c. 33. b Ado in Chron.

XIII. FELIX EPISCOPVS RAVENNAS RESTITVITVR.

Eodem quoque anno accidit, vt qui Iuſtiniani voluntate teneretur relegatus in Ponto Felix Archiepiſcopus Rauennas cœcus redditus, idem ea occaſione fuerit exilio liberatus: nam & de hoc ipſo idem Anaſtaſius hæc habet: *Eodem tempore Felix Archiepiſcopus Rauennæ ab exilio reductus, pœnitentia motus, licet oculorum lumine priuatus, ad propriā tamen rediit ſedem, & ſolita, quæ ab vniuerſis in ſcrinio Epiſcoporum fiunt indicula & fidei expoſitiones, & his confeſſus eſt, ſicq; reconciliationis promeruit abſolutionem.* hæc Anaſtaſius, quibus indicatur, ad meliorem mentem ex diuturna vexatione redditum eſſe Felicem, & ex præſcripto conſtitutionum ſuperiorum Romanorum Pontificum cuncta pleniſſime præſtitiſſe, quæ præſtanda erant; ob idq; Catholicæ communionis ab eodem Pontifice Conſtantino participem factum eſſe.

FELIX CLARVIT SANCTITATE.

Qui vero copioſe proſecutus eſt res Rauēnates, Hieronymus Rubeus, hunc tradit egregia claruiſſe ſanctitate, coruſcaſſe etiam miraculis, redeuntemq; ab Oriente ſecum ſacras reliquias ſanctorum plurium detuliſſe: refertq; eiuſmodi inſcriptionem eius venerando ſepulchro inditam:

HIC TVMVLVS CLAVSVM SERVAT CORPVS DOMINI FELICIS SANCTISSIMI AC TER BEATISSIMI ARCHIEPISCOPI.

Profuit quidem Felici iſta vexatio, vt illud Dauidicum *c* lætus occineret: *Bonum mihi, quia humiliaſti me, vt diſcam iuſtificationes tuas.*

c Pſal. 118.

XIV. BENEDICTVS MEDIOL. EPISCOPVS ROMAM VENIT.

Conſtat eiuſdem Anaſtaſij teſtificatione, veniſſe hoc tempore Romam Benedictum Archiepiſcopum Mediolanenſem, cauſam proſecuturum aduerſus Epiſcopum Ticinenſem, cum eum ſibi vendicare conatus eſt ſub ſua iuriſdictione Epiſcopum ſuffraganeum. hæc enim de eo Anaſtaſius: *Venit autem & Benedictus Archiepiſcopus Mediolanenſis Romam orationis voto, & ſuo ſe Pontifici præſentare: altercatus vero eſt pro Eccleſia Ticinenſi, ſed victus eſt, eo quod à priſcis temporibus ſedi apoſtolicæ eiuſdem Ticinenſis Eccleſiæ Antiſtes ad conſecrandam pertinebat atque pertinet.* hæc ipſe: Habet eadem Paulus diaconus, qui & his ſubdit: *Fuit autem idem venerabilis Benedictus Archiepiſcopus vir egregiæ ſanctitatis, de quo per vniuerſam Italiā bonæ opinionis fama fragrauit.* hæc Paulus. Relatus quidem reperitur Benedictus hic inter ſanctos, eiuſque memoria adſcripta ſacris tabulis die vndecima Martij annis ſingulis in Eccleſia iteratur. Cæterum fuit eadem controuerſia iterum atque iterum diuerſis temporibus excitata, multaque hinc inde allata. ſed de his modo hactenus ad inſtitutum: iam ad anni ſequentis res geſtas tranſeamus.

* * *

IESV CHRISTI ANNVS 712.

CONSTANTINI PAP. Annus 5. PHILIPPICI IMP. Annus 2.

SEPTINGENTESIMVS duodecimus annus agitur Redemptoris decima Indictione, quo Philippicus Imperator, vbi ſtabiliſſe ſibi Imperium viſus eſt, occiſis omnibus qui Iuſtiniano fauiſſent, mox, quod diu ſedebat in mente, perficere eſt aggreſſus, cum præſertim ad id præſtandum ſua promiſſione teneretur, nimirum vt Sextam Synodū cōdemnaret, in qua hæreſis Monothelitarum hæreticorum damnata fuerat, faceretque vt proſcripta hæreſis rediens poſtliminio ab omnibus reciperetur. Ad quod implēdum eo maiori ſtudio mouebatur, quod qui ipſi Imperium prædixiſſet, hoc etiam veluti diuinum oraculum adiecisset, fore & ipſi Imperium diuturnum, ad annos plurimos propagandū, ſi quod Deo placitum eſſe ſciret, abſq; mora impleret, nempe ſi eamdem (vt aiebat) Deo inuiſam Sextam Synodū è medio penitus tolleret. Qui igitur nihil magis optabat, quam potiori longa annorum Imperio, nihil impenſius ſibi agendum putauit, quam vt eandem ſanctam Synodum aduerſaria Synodo per Epiſcopos aboleret.

1.

At currentem licet, ad id agendū Pſeudoprophetæ calcaria addidita perurgebant, & aliorū Monothelitarum ſtimuli excitabāt. Qui enim ſub Orthodoxis Principibus, fulgente Catholica fide, veluti veſpertiliones latitabāt in antris, iam ad occaſum declināte die, deo [illegible] ne emergentes, vna cum fauſtis acclamationibus Imperatoris, damnationem Sextæ Synodi conclamabant: loquebatur hos inſanum vulgus, & alij, qui omnia Imperatoris gratiæ poſthabebant.

Imperator igitur, vt quod conabatur, facilius conſequi poſſet effectum, primum omnium Cyrum Conſtantinopolitanum Epiſcopum è ſede dimouet, & in exilium mittit: ad quod agendum dignus ille prætextus, cauſa quam iuſtiſſima videbatur, quod in thronum illum nefarie conſcendiſſet pro arbitrio crudeliſſimi Imperatoris, qui Callinicum Patriarcham in ordinem redegiſſet, oculiſq; orbatum in exilium eieciſſet, ipſum vero Cyrum in eam cathedram contra omnia iura Eccleſiaſtica ſubleuaſſet: iam vero adeſſe tempus, vt perperam facta rita redderentur, vt reſcerent conciſſa iura, & extincta iuſtitia reuiuiſceret. Sic igitur gradu depoſito Cyro in locum eius (quem vidimus) delectus eſt Monothelitarum antiſignanus Ioannes. Qui enim in eam ſedem prouectus erat monachus ille, qui Imperiū Philippico prædixerat, eodē ſupplicio quo Elimas magus, à Deo percuſſus eſt cæcitate, magus & ipſe: vt eadem pœna teneret, quem eadem culpa damnaret.

Euecto igitur in ſolium Patriarcha Monothelita, cum ipſo & in ipſo tanquam in cardine vniuerſa Orientalis mouetur Eccleſia: nam in primis quæ tunc [illegible] Eccleſiæ carere paſtoribus, ad eas nonnisi impietate noti hæretici Monothelitæ promouebantur Epiſcopi: ſed & horū immenſus cito auctus eſt numerus [illegible] licet Catholici, tamē iacturam cathedræ, qui poſſidebant Cyrus Patriarcha, ſibi timentes, eamdem perfidiā quam Imperator, eueſtigio aggreſſi ſunt profiteri, ita ſtabilem ſibi ſedem Epiſcopalem putantes, ſi quam fidem aſſerebant Imperator & Patriarcha, eaque & ipſi profiterentur. [illegible] re vero ſedem cotum, qui Sextæ Synodi agerent defenſores, vel reſiſtere, aut diſſentire reperirentur Imperatoris & contradicere Patriarchæ. Ita plane ſucceſſu omnes erant Orientalis Eccleſiæ, vt non ſit inuentus aliquis qui ſurgeret e ex aduerſo, & ſtaret pro muro domui Iſrael: [illegible] diſperſi eſſent tanta ruina lapides ſanctuarij [illegible] quod non fundamēto ſolidæ petræ firmiter inhæ[illegible]

IX

ſuper quam ædificati erant in templum ſanctum in Domino, ſed voluntaria ſæpe auerſione reſilientes, reſoluto glutino, quo iuncti arctiſſime tenebantur, facti eſſent mobiles, leues & inconſtantes.

IV. Indicitur Synodus, ſtatuitur certa dies, accerſuntur Orientis Epiſcopi: quod vero numero fuerint, & num inter eos vna cum Patriarcha Cõſtantinopolitano reliqui teſſeréni Patriarchæ neſcitur: eius enim Acta, veluti quippiam execrandũ, cum quot verſus, tot in Deum blaſphemias continerent, vna cum ipſo Imperatore fuerunt ſepulta, perpetuo tradita anathemati. Cæterum opinari licet, numeroſiſſimam ab Imperatore fuiſſe Synodum cõparatam, quam ad euertendam Synodum œcumenicam opus eſſe conſpiceret, vt numero ſaltem polleret Epiſcoporum, quæ reliquis deſtitueretur auxiliis: cum eam non ſaltem viderent legatione Apoſtolicæ ſedis, non roborari aſſertionibus ſanctorum Patrum, de quibus iam ſuo ipſorum damno ſæpe periculum factũ eſſet, non deniq; aliis poſſe ſuſtentari ſubſidiis, ſed pluribus euerti cõtrariis intelligerent. Quo igitur quæ in Synodo ſtatuerentur, firmora conſiſterent, nihil prætermiſſum eſſe ſtudij atque laboris, par eſt exiſtimare.

V. Conuenit Synodus non in Spiritu ſancto legitime congregata, ſed Satanæ inſtigatione collecta, quæ ob id meretur Synagoga Satanæ potius & Concilium malignantium, quam Synodus ſancta, cui conuenire illud eloquium Domini b: *Vbi fuerint duo vel tres congregati in nomine meo, in medio eorum ſum*, cuncta recte diſponens: ſed ſtetit Dominus non probans, ſed obiurgans, ſecundum illud Dauidicum c: *Deus ſtetit in ſynagoga deorum, in medio autem deos diiudicat. Vſquequo iudicatis iniquitatem, & facies peccatorum ſumitis?* Ita collectis Epiſcopis, præfuit eis Ioannes nuper electus Cõſtantinopolitanus Antiſtes inſidens cathedræ peſtilentiæ, loco primario ſe caput oſtentans, quod reliqui Epiſcopi veluti annexa membra ſequantur. Non ſunt deſiderata, quæ in aliis conciliabulis ab aliis Imperatoribus hæreticis congregatis præſto fuere, minimum iſtam apparatus, parata vincula, ſemper antequam ſeruentur in eos, qui pararentur reſiſtere, ſententiæ, iactatæ inſuper haud incerta fide de carceribus atque exiliis irrogandis vel omnium minæ, ſucceſſores oſtentari contradicentium Epiſcoporum iam Imperatoris nutu decretis: hos contumelios expectare, hoc auide cupere, vt aliqui inueniretur, qui mandato Imperatoris de Sexta Synodo condemnanda, eiſtiterent, quo ipſi eorum Eccleſiis potirentur.

VI. Quid plura? Ad nutum Imperatoris, ad libitum Patriarchæ Monothelitæ ſancta Sexta Synodus cõdemnatur: delentur ſancita de duabus in Chriſto voluntatibus & duplici operatione ſententia. Scribitur de vnica voluntate & operatione decretum, acclamatur damnatio veritatis, conclamatur hæreſis confirmatio, cui & ſubſcribitur ab omnibus illis Epiſcopis, ex Catholicis vno momẽto conflatis in Monothelitas: ita namque probati in conflatorio, qui videbantur eſſe aurum vel argentum, conuerſi inuẽti ſunt omnes in ſcoriam reiectaneam: adeo vt nec vel vnus legatur, qui reſtiterit, qui renuerit, atque ea de re exciderit ab Epiſcopatu, & carcerem, vincula, vel exilium paſſus ſit. Non prætermiſiſſent ſcriptores, qui & exilium Cyri & aliorum eiuſdem, perperam facta ſcripſerunt, narrare pariter, ſi accidiſſent, exilia confeſſorum Epiſcoporum illis duntaxat ſaluis a tantæ fornacis incendio, quos abeſſe contigit.

VII. Sicci ne prodita eſt (proh pudor) Catholica fides & ab illis, qui ſe acerrimos defenſores Sextæ Synodi eſſe iactabant, qui ad illam (vt dicebant) implendam addiderant centurias canonum ſubuertentium Eccleſiaſticam diſciplinam, pro quibus & confirmandis validandiſque adeo prolixum aduerſus Romanum Põtificem bellum geſſiſſent? Si non ſtat Synodus, quam damnatis, infirmior & adiectitia pars illius quomodo ſtabit? Sic miſeri ſuo ipſorum calculo, vno ferme momento deſtruunt, quod male abſq; temperamento ædificare conati ſunt. Ita quidem qui in pace leones, in prælio cerui, quibus illud Dauidicum appoſite aptari poſſit: d *Filij Ephraim intendentes & mittentes arcum conuerſi ſunt in die belli* manus dantes Aſſyriis. Verum ſic prodita atque damnata fide Catholica in Oriente, integra, illæſa penitus & intacta conſeruata eſt in Occidente, reſiſtente impio Imperatori Romano Põtifice, populoque Romano, vt quæ anno ſuperiori ex Anaſtaſio dicta ſunt, docent. Gloria hæc eſt Romanorum, quod adeo ſint execrati hæreticum Imperatorem, vt non ſolum eum recipere, ſed nec ipſius imaginem intueri voluerint, non modo coloribus pictam, ſed nec cuſam in nummis. At iam quæ ſunt reliqua anni huius proſequamur.

d Pſal. 77.

VIII. Hoc eodem anno eſſe defunctum Aripertum Regem Longobardorum, habet Francorum Chronicon ad leges Salicas antiquitus ſcriptas additum: ex quo dicẽdum eſt, non annos duodecim regnaſſe (vt Paulus diaconus tradit) ſed tantũ octo: porro idem hæc de ipſo ait: e *Fuit Aripertus quoq; vir pius, eleemoſynis deditus, ac iuſtitiæ amator.* & paulo inferius: *Poſt Ariperti ſunus Anſprandus Longobardorum regno potitus, tres menſes ſolummodo regnauit, vir per omnia egregius, & cuius ſapientiæ rari æquandi ſunt. Cernentes Longobardi huius interitum, Luithprandũ eius filium, in regali conſtituunt ſolio.* quod factum tradit adhuc in humanis ſuperſtite parente, qui vbi id accepit, defunctus eſt.

e Paul. diacon. l. 6. c. 35

OBITVS ARIPERTI REG. LONGOB.

Poſt Aripertum igitur, & defunctum eodem (vt dictũ eſt) anno Anſprandum, cum regnaſſet tantum tres menſes, eius filius Luithprandus regnare cœpit, tenuitque regnum annos (vt idem teſtatur auctor) triginta vnum & ſeptem menſes, ita Paulus: qui autem eius regno tantum annos tribuunt vigintiquinque, poſt annos quinque eius collocant regnum, ſed erroris arguuntur: Error autẽ inde manaſſe conſpicitur, quod Ariperto tribuunt duodecim annos, quem tantum octo regnaſſe diximus. Cum n. cõueniant omnes eum propagaſſe regnum vſque ad annum Domini ſeptingẽteſimum quadrageſimumtertium Indictione vndecima, plane dicendum erit ipſum auſpicatum eſſe regnum hoc anno, defuncto patre Idibus Iunij. Ad redarguendum enim errorem eorum, qui poſt annos quinque ponunt ingreſſum Luithprandi, ſatis ſuperque erit ex eiuſdem Regis edicto de legibus Longobardorum lato anno ſequenti, vndecima Indictione, id oſtẽtere: hæc enim in fine ibi leguntur: *Ob hoc ego in Dei omnipotentis nomine Luitprandus excellentiſſimus, Chriſtianus & Catholicus Deo dilectæ gentis Longobardorum Rex, anno (Deo propitio) primo, pridie Kalendas Martias, Indictione vndecima, vna cum omnibus Iudicibus,* &c. hæc ibi: ſatis eſt ad certam temporis rationem elucidandam, qua ſi caret hiſtoria, neceſſe ſit multiplicibus errorib. abundare, & difficultatib. præpediri. Vnde & corrigas quod habet Oldradus in Epiſtola ad Carolum Magnum, inchoaſſe regnum Luitprãdi anno ſeptingenteſimo decimo: nam & in eam numeri notam errorem oportuit irrepſiſſe.

LVITHPRANDVS LONGOB. REX.

DE TEMPORE REGNI LVIT. ARGVVNTVR ALIORVM ERRORES.

IX. Conſtat etiam ipſum hoc primo regni ſui anno cõfirmaſſe donationem Alpium Cottiarum ab Ariperto factam Eccleſiæ Romanæ, habet idem Oldradus Epiſcopus Mediolanẽſis in Epiſtola ad Carolum Magnum Imperatorem hiſ verbis: *Primo regni ſui anno donationem, quam B. Petro Aripertus Rex donauerat, confirmauit, ſcilicet Alpes Cottias, in quibus Ianua eſt, & quicquid ab ea Alpes vſque ad Galliarum fines continebant.* hæc ipſe.

CONFIRMATA DONATIO FACTA ROMANÆ ECCL.

Mortuo igitur (vt dictum eſt) Ariperto hoc anno, qui truſus in exilium fuerat Petrus Regis conſanguineus, qui poſtea creatus fuit Epiſcopus Ticinenſis, poſtliminio redijt: de quo iſta Paulus ſubdit f: *Eo quoque tempore floruit vita vel actibus Ticinenſis Eccleſiæ Epiſcopus Petrus, qui quia Regis erat conſanguineus, ab Ariperto quondam Rege apud Spoletum exilio fuerat retruſus. Huic B. Martyris Sabini Eccleſiam frequentanti, idem venerabilis martyr prænunciauit, quod Epiſcopus apud Ticinum futurus eſſet. Qui poſtea, cum id fuiſſet factum, baſilicam eidem martyri Sabino, in ſolo proprio apud eandem ciuitatem cõſtruxit. Hic inter reliquas optimæ vitæ, quas habuit, virtutes, etiam virginitatis flore decoratus emicuit: cuius nos aliquod miraculum, quod poſteriori tempore geſtum eſt, in loco proprio ponemus.* hæc Paulus de Petro.

PETRVS EPISCOPVS TICINENSIS PRÆNVNCIATVR A MARTYRE.

f Paul. diacon. l. 6. cap. [illegible]